

er der Nødstilstand til Stede, eller er der det ikke. Her tror jeg ikke, der er det, og derfor vil jeg meget anbefale det Udvalg, der rimeligvis faar med Lovforslaget at bestille, nøje at undersøge det Spørgsmaal, om Hjælp behøves eller ikke. Derpaa beror det efter mit Støn, om man skal gaa med til Forslaget eller ikke.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil endnu gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Forslag, dels specielt med Hensyn til de enkelte Poster, nemlig Sukker og det alkoholholdige Ol, og dels med Hensyn til de faldne Udtalelser, som i deres Helhed mere ramme Toldsagen end egentlig specielt den foreliggende Sag, men som jo derigennem ogsaa faa en forøget Interesse. Med Hensyn til Forslaget angaaende en Vættelse for Sukkerfabrikkerne, eller rettere for Sukkerroedyrkerne — thi det er jo ikke Fabrikkerne, man vil bringe nogen Vættelse — vil jeg endnu udtale, at der er fremkommen, navnlig fra den Deputation, som kom med en Adresse — den samme, som ogsaa ligger paa Huset's Bord — Anthydning af, at man kunde gaa en anden Vej, end foreslaaet, og det netop den Vej, som Roedyrkerne ansaa for den bedste og mest fremkommelige, og som jeg derfor ogsaa vil nævne her, skønt jeg ikke har givet den noget Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Vejen var den, som man ogsaa tidligere har beskæftiget sig med, at forrykke de saakaldte Standard-Prøver og ned sætte Fordringerne fra Prøve Nr. 18 til Prøve Nr. 16 ved Fortoldningen af Sukkeret, og muligvis for Fabrikernes, for Hjemme-fabrikernes Skyld at fastholde Prøve Nr. 17, ligesom man nu her fastholdt Prøve Nr. 19 lige over for Nr. 18 ved Indførslen. Dette Forslag, som ogsaa er en Løsning, har jo været oppe tidligere. Det var saaledes stærkt oppe i 1891, og det blev da tiltraadt af Landstinget, men forkastet her. Jeg har — for at sige det kort — ikke villet beskæftige mig meget med denne Løsning, fordi jeg netop hele Tiden saa stærkt haade i Lovforslaget og i, hvad jeg har fremført her, har fremdraget den foreslaaede Lovforanstaltning som aldeles midlertidig, og naar der kun er Tale om en aldeles midlertidig Foranstaltning, vil det let ses, at en saa indgribende Forandring som den at rykke ved Farveprøverne ikke vil være hensigtsmæssig eller forsvarelig. Noget ganske andet er det, om man ved en kommende Toldrevision ogsaa vil, hvad jeg antager man vil, genoptage Undersøgelser paa dette Omraade, og det skulde da ikke forundre mig, om man netop kom til Løsningen ad den her omtalte Vej

fremfor ad nogen anden Vej, saa sandt som man muligvis vil komme til den Erkendelse, at det dog maafe er rigtigst, uden nogen stærk Beskyttelse, men gennem denne Foranstaltning at sikre sig den største Del af Sukkerforbruget indbundet eller afviklet gennem Produktionen her i Landet, hvilket jo kun kunde være til Fordel for Landet som Helhed. Jeg skal da atter paa dette Punkt forvare mig imod, at jeg gennem en saadan eventuel mere varig Foranstaltning onskede at fremtvinge eller beskytte nogen forøget Industri, hvorimod jeg fra mit Standpunkt ikke skulde have noget imod at værne om den Industri, der er til Stede, og ikke heller vilde se nogen Fare i, naar det skete ad naturlig, ad god Vej, om de Arealer, der nu en Gang omcirkle de nuværende Fabrikker, ogsaa udvidedes til denne for Landbruget saa gode og rationelle Nol. Jeg har kortelig omtalt denne Side af Sagen, for at den ikke skulde være helt uomtalt. — Jeg vil endnu kortere berøre et andet Punkt, som jeg ikke fremdrog i Gaar: Jeg vil gøre et Henblik til Kolonialsukkeret. Det følger jo nemlig af sig selv, at dersom der overhovedet skulde være Tale om en Forandring i Toldsaferne for Sukkerets Vedkommende, saa maatte der tages et billigt Hensyn til Kolonialsukkeret; thi indføres dette end nu i meget formindstet Omfang — i de sidste Aar er der endogaa kun indført 2 Mill. Pund om Aaret mod 4 Mill. Pund for saa Aar siden — saa er det jo dog, da Sukkeravlen i Vestindien er en Algerbrugs-sag lige saa vel som her, af stor Vigtighed ikke at afskære denne Indførsel. Og var der overhovedet kommet noget ud af de foreslaaede foreløbige Foranstaltninger til Beskyttelse af den danske Sukkerroevavl, saa vilde det, det er kun det, jeg vil udtale, ogsaa være nødvendigt, at der blev stillet Ændringsforslag — og det vilde ogsaa være det fra min Side — der kunde have betrygget Kolonialsukkeret i den Periode, der var Tale om, i det ene Aar. Dette maatte ske ved en Hensyntagen i Toldsaften, der ikke behøvede at være saa stor som den Beskyttelse, det var paatænkt at yde Sukkeravlen herhjemme, nemlig $1\frac{1}{2}$ Ore, men kun Halvdelen deraf; dette vilde have været tilstrækkeligt for Kolonialsukkerets Vedkommende. Jeg vil ogsaa gerne nævne, at der selvfølgelig har været stort Uro til Stede blandt Importørerne af Sukker i vort lille Land, efter at dette Lovforslag var bebudet og er kommet frem. Det er jo selvfølgelig, at Importørerne føle sig ængstede, naar der var Tale om den mindste Forandring paa Toldsaferne for det Produkt, som de give sig af med. Saaledes som jeg ser paa